Лисиця та журавель — варіант 1

Лисиця з журавлем подружилася, навіть покумалася з ним у когось на родинах.

От і вздумала одного разу лисиця пригостити журавля, пішла кликати його до себе в гості: «Приходь, куманьку, приходь, дорогий! От як я тебе пригощу!» Іде журавель на запрошений пир, а лисиця наварила манної каші й розмазала по тарілці. Подала й частує: «Покуштуй, мій голубчику-куманьку! Сама варила». Журавель хлоп-хлоп носом, стукав, стукав, нічого не потрапляє! А лисиця тим часом лиже собі та й лиже кашу, так усю сама й з'їла.

Каша з'їдена; лисиця каже: «Не осуджуй, любий куме! Більше частувати нічим». — «Дякую, кумо, й на цьому! Приходь до мене в гості».

На другий день приходить лисиця, а журавель приготував окрошку, наклав у глечик з маленьким горлечком, поставив на стіл і каже: «Їж, кумонько! Право, більше нема чим частувати». Лисиця почала верттися навколо глечика, то так зайде, то едак, і лизне його, і понюхає, усе нічого не дістане! Не лізе голова в глечик. А журавель тим часом клює собі та й клює, поки все поїв. «Ну, не осуджуй, кумо! Більше пригощати нічим». Узяла лисицю досада, думала, що наїсться на цілий тиждень, а додому пішла як ні солоно хлебала. Як аукнулося, так і відкликнулося! Відтоді й дружба в лисиці з журавлем урозтіч.